

Arrest

**nr. 68 027 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Togolese nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 9 mei 2005. Op 10 mei 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 6 juni 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 24 augustus 2005 neemt de commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 12 september 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

1.4. Gelet op artikel 234, § 1 van de wet van 15 september 2006 ter hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden de beroepen die op 1 juni 2007 aanhangig zijn bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen van rechtswege geacht aanhangig te zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 82 van 15 juni 2007.

1.6. Op 11 maart 2008 dient verzoeker aan aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 14 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Op 28 april 2011 wordt voormelde beslissing ingetrokken.

1.8. Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2008 (aanvullingen 21.11.2008, 07.08.2009, 29.10.2009, 20.05.2010, 08.08.2010, 26.08.2010, 11.01.2011, 16.03.2011) werd ingediend door:

(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Togo

geboren te Sokode op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 15.06.2007.

Constante rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de

identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs, dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt tevens dat de bestreden beslissing een kennelijk onredelijke beslissing betreft en dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstructie van zijn enig middel betoogt verzoeker:

"1. Op 7 maart 2008 werd door verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend bij de Burgemeester van de stad Gent.

Op 21 november 2008, op 18 juni 2009, op 7 augustus 2009 en op 14 september 2009 werd door verzoeker aan verweerder aanvullende stukken overgemaakt.

Op 29 oktober 2009 heeft verzoeker zijn aanvraag geactualiseerd overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Op 20 mei 2010, op 6 augustus 2010, op 26 augustus 2010, op 8 december 2010 en op 16 maart 2011 werden aan verweerder nog bijkomende aanvullingen overgemaakt.

2. De aanvraag dd. 7.03.2008 werd door verweerder echter onontvankelijk verklaard omdat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel.

Volgens verweerder kan verzoeker zich niet beroepen op de vrijstelling voorzien in het art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 (welke stelt dat geen internationaal paspoort dient neergelegd te worden bij een lopende asielaanvraag) nu verzoekers asielaanvraag reeds zou zijn afgesloten met de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15.06.2007

3. Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis dd. 7 maart 2008 een kopie van zijn geldig immatriculatieattest heeft gevoegd (en niet een kopie van een internationaal paspoort of van een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart).

4. Dat, gezien verzoeker noch zijn raadsman een uitnodiging voor een zitting noch een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen) heeft/had ontvangen/betekend en gezien verzoekers immatriculatieattest nog steeds werd verlengd, ging immers verzoeker ervan uit dat zijn asielprocedure nog steeds hangende is.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28 april 2011 stelt dat zijn asielaanvraag reeds zou zijn afgesloten met de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat hij noch zijn raadsman, die op 24 mei 2007 een "Demande de poursuite de la procedure complétant la requête initiale" per aangetekend schrijven aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen heeft overgemaakt waarin uitdrukkelijk voor het verder verloop van de procedure woonstkeuze werd gedaan op het adres van verzoekers raadsman, een uitnodiging voor de zitting van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen of van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ontvangen.

Dat een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen of van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit verzoeker of zijn raadsman werd betekend.

5. Dat verzoekers immatriculatieattest (tot op heden) door de stad Gent nog steeds driemaandelijks werd/wordt verlengd (cf. bewijsstukken gevoegd bij het verzoek 9bis dd. 7.03.2008, bij het schrijven van verzoekers raadsman dd. 7.08.2009 en dd. 14.09.2009, bij het regularisatieformulier dd. 29.10.2010 en bij het schrijven van verzoekers raadsman dd.20.05.2010 en cf. stuk 7)

6. Dat derhave verzoeker dus redelijkerwijze er vanuit kon gaan dat zijn asielprocedure nog steeds hangende was en dat hij zich derhalve op de vrijstelling, voorzien in het art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 (welke stelt dat geen internationaal paspoort dient neergelegd te worden bij een lopende asielaanvraag), kon beroepen.

7. Dat verzoekers overtuiging dat zijn asielprocedure nog steeds hangende was, werd versterkt door de vaststelling dat door zijn raadsman tal van aanvullingen werd verstuurd (waarin telkenmale werd

gewezen op verzoekers hangende asielprocedure en verzoekers geldig immatriculatieattest) zonder dat verweerder hierop ooit maar heeft gereageerd

8. Dat er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu verweerder minstens voorafgaandelijk verzoeker had dienen erop te wijzen dat zijn asielprocedure reeds afgesloten was.

9. Dat verweerder in geen enkel geval in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker geen beroep kon op een documentaire vrijstelling, voorzien in het art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, nu verzoeker volkomen terecht ervan uitging dat zijn asielprocedure nog steeds hangende was.

10. Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht (en van een kennelijke onredelijke beslissing) nu verweerder geenszins motiveert waarom de door verzoeker opeenvolgende neergelegde geldige immatriculatieattesten (cf. stukken 3, 4, 5 en 6), welke verlengd worden bij een niet-afgesloten asielprocedure en waardoor verzoeker gedurende jaren dus in de overtuiging bleef verkeren dat zijn asielprocedure dus ook nog steeds hangende is (verzoeker noch zijn raadsman werd nooit een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betekend), niet konden begrepen worden als ressorterend onder de documentaire vrijstelling, voorzien in het art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980.

11. Dat, gelet op verzoekers geldig verlengde immatriculatieattesten en de nooit aan verzoeker of zijn raadsman betekende beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15.06.2007, verzoekers aanvraag wel degelijk als ontvankelijk diende te worden beschouwd"

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker geeft een historiek van zijn regularisatieverzoek. Hij gaat niet akkoord dat zijn aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen identiteitsstuk werd toegevoegd. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag een kopie van een geldig immatriculatieattest gevoegd. Hij beweert geen uitnodiging te hebben gehad voor de zitting of beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en er werd hem ook geen beslissing betekend. Hij ging ervan uit dat zijn asielverzoek nog steeds lopende was, ook omdat zijn immatriculatieattest steeds opnieuw verlengd werd. Verzoeker heeft op 24 mei 2007 een "demande de poursuite de la procédure complétant la requête initiale" overgemaakt per aangetekend schrijven aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen met daarop het adres van de raadsman. Hij heeft nooit een uitnodiging voor de zitting ontvangen. Hij kon er redelijkerwijs vanuit gaan dat zijn asielprocedure nog steeds lopende was en dat hij geen internationaal paspoort had moeten voorleggen. Er werden tal van actualisaties verstuurd, en daarin werd steeds melding gemaakt van de nog lopende asielprocedure.

Verzoeker heeft nooit een tegenbericht ontvangen. De aanvraag moest ontvankelijk worden verklaard.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 28 april 2011 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker beriep zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin staat dat hij geen internationaal paspoort moet voorleggen als er nog een asielaanvraag lopende is. Echter, zo blijkt uit het administratief dossier, werd verzoekers asielprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds afgesloten op 15 juni 2007, per arrest met nummer 82.

Overeenkomstig de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verzoeker op 5 februari 2007 per aangetekend schrijven gevraagd of hij zijn beroep in het kader van de lopende asielprocedure wilde verder zetten. Indien hij dat wenste, had hij 30 dagen de tijd om een verzoekschrift in te dienen tot voortzetting bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift.

Verzoeker liet deze periode van 30 dagen verstrijken, en diende pas op 24 mei 2007 een dergelijk verzoekschrift in. Het gebeurde dus laattijdig. Dit had tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mocht vermoeden dat verzoeker afstand had genomen van zijn beroep. Dit werd also beslist op 15 juni 2007, in het arrest met nummer 82. Verzoeker heeft deze beslissing nooit aangevochten.

Verwerende partij verwijst naar artikel 234 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

"Art. 234.

(...)

§ 2. Behalve wanneer in een beroep de eerste voorzitter of een door hem aangewezen lid van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toepassing heeft gemaakt van artikel 235, § 3, vraagt de eerste voorzitter of de voorzitter elk wat zijn bevoegdheden betreft, of de door hem aangewezen rechter, in de

zaken bedoeld in § 1 aan de verzoekende partij om het geding voort te zetten en het aanhangige verzoekschrift te vervolledigen derwij ze dat het voldoet aan de procedurele voorschriften die gelden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoekschrift tot voortzetting bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift dient op straffe van onontvankelijkheid te beantwoorden aan de vereisten bepaald in artikel 39/69, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In afwijking van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, is de aldaar gestelde vereiste niet voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid;

Ten aanzien van de verzoekende partij geldt een vermoeden van afstand wanneer zij, binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de betekening van het in het eerste lid bepaalde verzoek, bij aangetekende brief geen verzoek tot voortzetting bevattende de aanvulling van het initiële verzoekschrift indient. Het beroep wordt in dat geval behandeld overeenkomstig artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd bij deze wet.

(...) "

Verwerende partij hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij geen kennis had van de stand van zaken met betrekking tot zijn asielprocedure.

Hij kreeg op 5 februari 2007 een aangetekend schrijven met de vraag of hij de lopende asielprocedure wilde verder zetten. Het is niet dat verzoeker niet gereageerd heeft op dit verzoek, hij deed dit wel maar laattijdig. Als verzoeker niet op dit verzoek had gereageerd, dan kon dit een aanwijzing zijn dat het bewuste schrijven hem niet bereikt had.

Uit de feiten blijkt, en verzoeker geeft dit ook aan, dat hij uiteindelijk wel een verzoekschrift heeft ingediend tot voortzetting bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift, nadat hij daar per aangetekend schrijven om verzocht werd.

Verwerende partij leidt hieruit af dat verzoeker wel degelijk kennis had of minstens kon hebben van de stand van zaken in zijn asielprocedure. Hij wist ook, of diende te weten, dat als hij niet tijdig zou verzoeken om een voortzetting, dat hij geacht werd afstand te nemen van zijn beroep, wat meteen ook het einde van de asielprocedure zou betekenen. Dat verzoeker laattijdig gereageerd heeft, is een onzorgvuldigheid die aan zijn eigen gedragingen te wijten is.

Verwerende partij merkt bijkomend op dat in de procedure die leidde tot de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 15 juni 2007, als keuze van woonplaats voor de procedure de woonplaats van de raadsman werd genoteerd. Het adres van de raadsman is sindsdien niet veranderd. Opnieuw is dit een aanwijzing dat verzoeker wel, en gebruik makend van een correct adres, werd geïnformeerd.

Verwerende partij concludeert dat verzoeker wel degelijk wist, of kon weten, wat de stand van zaken in zijn asielprocedure was. Hij diende ook te weten dat zijn asielprocedure reeds was beëindigd op 15 juni 2007 toen hij zijn regularisatieverzoek indiende.

Vermits verzoeker wel degelijk via zijn raadsman gereageerd heeft op het verzoek om de voortzetting te vragen van zijn asielprocedure, en vermits deze correspondentie gebeurde minstens op het adres van de raadsman die heden nog steeds op hetzelfde adres kantoor houdt, kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk geïnformeerd werd over de stand van zaken in zijn asielprocedure.

Verzoeker beriep zich derhalve inderdaad ten onrechte op de vrijstelling zoals voorzien in artikel 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de asielprocedure van verzoeker afgesloten was op datum van indiening van de regularisatieaanvraag, kon hij zich niet meer beroepen op de in dit artikel voorziene documentaire vrijstelling.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen ander identiteitsstuk heeft voorgelegd en ook geen geldige rechtvaardiging heeft gegeven om dit achterwege te laten.

Het attest van immatriculatie werd terecht niet gelijk gesteld met een identiteitsdocument. De stelling dat een attest van immatriculatie geen identiteitsstuk is, wordt door verzoeker als dusdanig niet betwist, waardoor dit aspect van de beslissing niet ter discussie staat.

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

2.7. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

2.8. De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

2.9. Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

2.10. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.11. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich niet beroepen op het artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet aangezien de asielaanvraag werd afgesloten met het arrest van de Raad op 15 juni 2007. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument en dat het door verzoeker neergelegde attest van immatriculatie niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsbewijs daar het is opgesteld op basis van gegevens die verzoeker zelf heeft doorgegeven en dat de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

2.12. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt overigens door verzoeker in zijn verzoekschrift zelf bevestigd. Verzoeker houdt echter voor, als verantwoording die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde, dat hij noch zijn raadsman een uitnodiging voor een zitting noch een arrest van de Raad hebben ontvangen/betekend gekregen. Verzoeker stelt dat hij er van uit ging dat zijn asielprocedure nog steeds hangende was gezien zijn immatriculatieattest tot op heden nog steeds werd verlengd en dat zijn raadsman tal van aanvullingen heeft verstuurd waar gewezen wordt op de hangende asielprocedure en verzoekers geldige immatriculatieattest zonder dat verweerder hierop ooit heeft gereageerd.

2.13. De Raad merkt op dat op 24 augustus 2005 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker. Op 12 september 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Gelet op artikel 234, § 1 van de wet van 15 september 2006 ter hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de wet van 15 september 2006) worden de beroepen die op 1 juni 2007 aanhangig zijn bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen van rechtswege geacht aanhangig te zijn bij de Raad. Ten gevolge van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 diende verzoeker binnen een termijn van 30 dagen na betekening van de vraag tot voorzetting van de procedure door de Raad uitdrukkelijk een verzoek tot voortzetting bevattende de aanvulling van het initiële verzoekschrift in te dienen.

In casu werd aan verzoeker op 5 februari 2007 een aangetekend schrijven gericht met de vraag of verzoeker de procedure wenste voor te zetten. Een kopie van dit schrijven werd tevens aan de toenmalige advocaat van verzoeker gericht. Aangezien verzoeker niet binnen de vooropgestelde termijn van 30 dagen na betekening van de vraag tot voorzetting reageerde, stuurde de Raad op 11 april 2007 naar het adres van verzoeker een aangetekende beschikking waarin de datum van de terechtzitting voor de Raad werd bepaald op 24 april 2007. Blijkens de gegevens van de post liet verzoeker echter na deze beschikking af te halen, waardoor het aan verzoeker zelf te wijten is dat hij niet op de hoogte was van

de datum van de terechtzitting op de Raad. Doch op 24 mei 2007 verzoekt de nieuwe en huidige advocaat van verzoeker tot voortzetting van de procedure via aangetekend schrijven. In dit laattijdig verzoek tot voortzetting kiest verzoeker voor het eerst woonplaats bij zijn nieuwe advocaat. Ingevolge artikel 39/58 van de Vreemdelingenwet kan in de loop van de procedure een wijziging van de woonplaatskeuze geschieden via aangetekende brief, hetgeen *in casu* met het verzoek tot voortzetting gebeurd is. In zijn arrest nr. 82 van 15 juni 2007 stelt de Raad vast dat verzoeker nagelaten heeft om binnen de in artikel 235, §3, alinea 3 van de wet van 15 september 2006 vastgestelde termijn van 30 dagen een verzoekschrift in te dienen tot voortzetting. Uit het arrest blijkt dat rekening werd gehouden met de gewijzigde woonplaatskeuze. Evenwel, uit nazicht van de aangetekende zending van de Raad blijkt dat ten gevolge van een materiële vergissing voormeld arrest van 15 juni 2007 verstuurd werd naar het adres dat verzoeker had opgegeven in zijn initiële verzoekschrift en niet naar zijn gekozen woonplaats.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker in bezit was van een attest van immatriculatie. Dit document werd hem afgegeven in kader van zijn asielprocedure conform artikel 74 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Luidens artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt het attest van immatriculatie verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt. Nog uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het attest van immatriculatie van verzoeker ondanks het arrest van de Raad continu verlengd werd.

Nu verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat hij geen kennis had van het arrest van de Raad inzake zijn asielprocedure en bovendien, door het feit dat zijn attest van immatriculatie verder verlengd werd, hij hierdoor tevens kan gevolgd worden waar hij stelt in de veronderstelling te zijn geweest dat zijn asielprocedure nog steeds hangende was – deze veronderstelling wordt trouwens ook ondersteund door het gegeven dat verzoeker via zijn advocaat diverse aanvullingen van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gestuurd naar de verwerende partij waarin hij melding maakt van de hangende asielprocedure en zijn nog steeds geldige immatriculatieattest zonder dat de verwerende partij hier op gereageerd heeft - kon verzoeker er derhalve terecht van uitgaan dat hij zich bevond in de omstandigheid zoals beschreven in het artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet. Door het attest van immatriculatie nog jarenlang te verlengen en verzoeker aldus verder in de veronderstelling te laten dat zijn asielprocedure nog hangende was, is de verwerende partij onzorgvuldig wanneer zij niet reageert op de diverse aanvullingen van verzoeker waarin hij erop wijst dat zijn asielprocedure nog hangende was en zijn attest van immatriculatie verder verlengd werd maar integendeel onmiddellijk overgaat tot het treffen van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van het middel is niet noodzakelijk daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 april 2011 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER